DUPĂ JUDECATA DE APOI

— “Judgment Passed” 2008 —

de Jerry Oltion

Traducerea: Ana-Veronica Mircea

Era o dimineaţă friguroasă şi zăpada îmi scârţâia sub cizme în timp ce înaintam în susul potecii, în căutarea lui Jody. Viscolul din noaptea trecută aşternuse peste crusta veche de o săptămână un strat afânat, înalt până la glezne, şi urmele ei ieşeau în evidenţă, clare şi bine conturate, îndreptându-se către scheletele golaşe ale plopilor şi pierind din vedere dincolo de curbă. Se îndreptase către munţi şi nu era nevoie să-i văd urmele ca să ştiu că plecase singură.

Cu excepţia acelor urme, nu exista, nicăieri, nici un alt semn care să sugereze prezenţa omului. Cizmele mele atingeau zăpada făcând singurul zgomot din pădure şi, în afară de deplasarea mea, singura mişcare era a norişorilor de abur care se îndepărtau, dispărând înapoia mea la fiecare respiraţie. Mă simţeam izolat în pufoaică, având un sentiment copleşitor de singurătate. Ştiam de ce o luase Jody încoace. Într-un loc care era de aşteptat să fie pustiu, n-avea de ce să caute oameni care nu se aflau acolo.

Am găsit-o aşezată pe un gard de şine, cu privirea pierdută către munţii de dincolo de câmpul acoperit de zăpadă. Stătea pe şina de jos, cu bărbia odihnindu-i-se pe mâinile ascunse în mănuşi. Părul castaniu, lung până la umeri, îi ieşea înfoindu-se de sub fesul strâmt, de lână. Îşi legănase picioarele, săpând şanţuri în zăpadă.

- Bună, Gregor, a spus, întorcând capul când mi-a auzit scârţăitul paşilor în spatele ei, apoi şi-a îndreptat din nou ochii spre munţi.

M-am uitat şi eu într-acolo, după ce m-am aşezat alături de ea, sprijinindu-mi bărbia pe mâini, exact ca ea.

Lumina soarelui cuprindea pe de-a-ntregul piscurile, acoperind câmpia cu o strălucire albă şi dându-le stâncilor o culoare de o falsă căldură. Pe pantele colţuroase nu creştea nici un copac. Erau numai piatră şi gheaţă.

Munţii Tetoni, m-am gândit. Ţinutul lui Dumnezeu. Cât de adevărate se dovediseră aceste cuvinte.

- Am uitat cât de impresionanţi pot fi munţii, am zis, cu pliurile mănuşilor îngheţând sub răsuflarea mea.

- Şi eu, a răspuns ea. A trecut mult timp. Doisprezece ani. Cinci la dus, cinci la întoarcere şi alţi doi petrecuţi acolo, pe planeta prăfoasă a unui soare străin.

- Pe Dessica nu exista nimic de genul ăsta, a comentat

ea.

- Nu erau gheţari. Numai gheaţa poate sculpta astfel un munte.

- Hmm.

Am rămas cu ochii la piscurile însorite, cufundându-ne fiecare în gândurile lui. Eu mă gândeam la Dessica. După asolizare, lăsaserăm să se scurgă două luni înainte de a-i da un nume, însă decizia fusese unanimă. Fierbinte, uscată, cu furtuni de praf care puteau dura săptămâni la rând - dacă a existat vreodată un iad, atunci se afla acolo. Dar opt dintre noi rămăseserăm pe planetă vreme de doi ani, explorând şi adunând date; prima expediţie interstelară la lucru. Apoi împachetaserăm şi făcuserăm cale-ntoarsă - către un pământ pustiu. Nici măcar un singur suflet de om, nicăieri. Nimic care să ne întâmpine, în afara animalelor sălbatice şi a oraşelor abandonate, pline de ziare îngălbenite, vechi de patru ani.

După cum relatau ele, atunci apăruse pentru prima oară Iisus. Nu la Ierusalim, nici la Vatican, nici măcar în Salt Lake. Pe Marele Teton. Cel mai înalt din lanţul de munţi, de o frumuseţe aspră, un monument potrivit pentru Fiul lui Dumnezeu. Aproape că-l puteam vedea eu însumi, plutind când cobora pe de culme şi încheindu-şi zborul alături de Capela Transfigurării, în spatele căreia se afla cabana unde ne petrecuserăm noaptea. Era pe cât de greu de crezut, pe atât de uşor de imaginat.

Ceea ce se întâmplase după aceea era partea dură. Se pare că El le lăsase oamenilor şase zile în care să se pregătească, iar într-a şaptea îi chemase pe toţi la Judecată. Nimic special pentru cei credincioşi, nici un răgaz pentru purificarea necredincioşilor prin suferinţă; îi luase pe toţi deodată, probabil pentru a-i tria mai târziu. Ziarele păstrau tăcerea asupra metodei pe care o folosise, toţi reporterii, redactorii şi operatorii de presă fiind, după toate probabilităţile, captivaţi de importanţa momentului, ca oricine altcineva, iar eu nu-mi puteam imagina cum decurseseră lucrurile. Majoritatea oamenilor se aşteptaseră să se înalţe la ceruri; dar pe la cinci mii de metri s-ar fi sufocat, iar la peste douăsprezece mii le-ar fi fiert sângele. Îmi închipuiam că nici măcar Dumnezeul Vechiului Testament nu le-ar fi hărăzit o asemenea suferinţă celor care credeau în El. Părea mai probabil să fi alunecat într-o altă dimensiune, dar nu-mi puteam imagina nici cum s-ar fi petrecut

aşa ceva.

Străduindu-mă să vizualizez inimaginabilul, mi-am adus aminte de ce venisem s-o caut pe Judy.

- Căpitanul vrea să oficieze serviciul divin în scurt timp. S-a gândit că poate ţi-ar plăcea să fii de faţă.

Judy m-a privit cu expresia rezervată de obicei unui frate mai mic, încet la minte.

- De ce vrea să se roage? Ca să atragă atenţia lui Dumnezeu?

Am încuviinţat din cap.

- Dave a convins-o. Îşi imaginează că semnalul e cu atât mai puternic cu cât se roagă mai mulţi dintre noi.

- Foarte ştiinţific.

- Dave e inginer. Gwen e de acord cu el.

- Presupun că vrea să-l roage pe Dumnezeu să-l trimită pe Iisus înapoi, să ne ia.

- Cam asta e ideea, da, am răspuns, începând să mă simt foarte stânjenit.

Mi-a adresat din nou privirea aia.

- Dar tu nu eşti convins c-o să meargă, nu-i aşa?

- Merită o încercare. Doar nu doare, nu?

- Vorbeşti ca un adevărat agnostic, a râs ea.

M-am foit, ca să nu mă mai înghiontească în coapsă una dintre sudurile gardului. Îmbinarea şinei cu stâlpul a scos un scârţâit.

- Toţi suntem agnostici, am subliniat. Sau eram.

Când selectaseră echipajul, organizatorii misiunii căutaseră oameni care să ia decizii în baza informaţiilor existente, nu să îşi confunde dorinţele cu realitatea şi nici să nu dea crezare zvonurilor. Astfel de oameni sunt înclinaţi spre agnosticism.

- Eu încă mai sunt.

Am privit-o surprins.

- Cum reuşeşti? întreaga populaţie a lumii a dispărut, toate ziarele pe care le-am găsit vorbesc despre A Doua Venire a lui Hristos - adăugând fotografii - şi toate mormintele sunt goale. Toate astea nu ţi-au trezit credinţa?

A clătinat din cap şi m-a întrebat, cu simplitate:

- Noi de ce suntem aici?

- Cum adică?

- Adică, dacă se aşteaptă din partea mea să cred că Iisus a venit pentru a doua oară, a invocat ziua judecăţii şi a luat în Ceruri orice suflet omenesc, atunci noi ce căutăm aici? De ce nu ne-a luat şi pe noi?

- Nu ne aflam pe Pământ.

- Aşa cum nu erau nici cei trei mii de colonişti de pe Lună, care au fost luaţi.

- Ne deplasam cu o viteză egală cu nouăzeci şi opt la sută din viteza luminii. Eram la o depărtare de trei ani şi jumătate lumină.

- Aşa că Dumnezeu ne-a ratat. Asta vreau să subliniez. Dacă ar fi fost atotştiutor, ar fi avut idee unde ne aflăm.

Mă gândisem la acelaşi lucru în zilele scurse de la întoarcere.

- Poate a avut, am spus.

- Poftim?

- Poate Dumnezeu a ştiut de noi. Poate am fost abandonaţi dinadins, ca pedeapsă fiindcă nu credem în el.

- Atunci cum rămâne cu ateii? a pufnit ea. Şi cu ceilalţi agnostici? De ce numai noi opt?

Mi-am ridicat mâinile înmănuşate, cu palmele deschise.

- Habar n-am. Nu sunt Dumnezeu.

- Dacă ai fi fost, ai fi făcut o treabă mai bună.

Nu ştiam dacă să-i iau vorbele drept compliment sau cum altcumva să le consider, aşa că m-am decis să le ignor.

- Dacă n-a fost Dumnezeu, atunci ce crezi că s-a-ntâmplat?

- Nu ştiu. Poate au venit extratereştrii să ne ia pe toţi în robie. Poate am fost un experiment de laborator şi au obţinut toate datele care îi interesau. Poate avem gust de carne de pui. Există o mulţime de explicaţii mai plauzibile decât asta, cu Dumnezeu.

- Dar fotografiile cu Iisus?

Şi-a frecat nasul înroşit cu o mănuşă.

- Dacă ai avea de gând să culegi întreaga populaţie a unei planete, nu te-ai folosi de religia ei ca să ţii pe toată lumea la respect?

- Iisus n-ar fi avut prea mare influenţă asupra evreilor, i-am atras eu atenţia. Sau asupra musulmanilor. Sau asupra ateilor.

- Aşa susţine fostul agnostic care a început să creadă după ce a citit articolele din ziare.

A spus-o cu blândeţe, dar m-a durut oricum.

- Uite ce e, Gwen o să-nceapă în curând. Vii sau nu?

- Ce naiba, a zis, ridicând din umeri. Trebuie să fie amuzant s-asculţi o predică agnostică.

Ne-am rotit picioarele pe deasupra şinei gardului şi ne-am ridicat, întorcându-ne apoi pe propriile noastre urme către cabană, un hotel imens de buşteni, construit la sfârşitul secolului trecut pentru a găzdui mulţimea de turişti veniţi să viziteze unul dintre ultimele locuri nepângărite de pe pământ.

Pe drum, am luat mâna dreaptă a lui Jody în mâna mea stângă. Un gest firesc, inconştient; pe moment, nu eram o pereche, dar fuseserăm de vreo câteva ori. Pe o navă cu echipaj restrâns şi cu o grămadă de timp pentru experimente, încercaserăm toate combinaţiile posibile, cel puţin o dată. Căldura şi alinarea pe care le-am simţit în timp ce mergeam umăr la umăr prin zăpada proaspătă m-au făcut să mă bucur că nu ne despărţiserăm niciodată printr-o ceartă. Am avut impresia că era posibil să ne îndreptăm către un alt răstimp petrecut împreună.

Jody trebuie să fi simţit acelaşi lucru.

- Dacă presupunem că Dumnezeu se află într-adevăr în spatele tuturor acestora şi că nu e o glumă proastă de proporţii imense, atunci poate fi vorba despre o recompensă, a spus ea, când am ajuns printre plopi.

- O recompensă?

A dat din cap, încuviinţând.

- Îmi place aici. E frumos şi locul e liniştit. Ultima dată când am ajuns în zona asta, era ca o grădină zoologică. Turişti oriunde te-ai fi uitat, şiruri de rulote şi de maşini de teren cât vedeai cu ochii, gunoaie zburând în toate părţile. Am impresia că acum am ajuns s-o văd aşa cum trebuie să arate.

- Aşa cum a lăsat-o Dumnezeu?

- Da, poate.

A zâmbit larg - zâmbetul unui teolog agnostic şi a adăugat:

- Poate reprezentăm următoarea arcă a lui Noe. La urma urmelor, eram cu toţii pregătiţi să-ntemeiem o nouă colonie. Reprezentăm cea mai bună rezervă de material genetic pe care a

putut-o găsi autoritatea spaţială de la Naţiunile Unite şi avem în instalaţia frigorifică mai multe ovule fecundate. Poate Dumnezeu a decis că e momentul să scape de toate lepădăturile şi să dea omenirii o nouă şansă.

- E ceva cam frig pentru Eden, am obiectat eu.

- Avem la dispoziţie întreaga lume, a subliniat ea. M-am gândit la asta. Am presupus că aşa era, cel puţin până când se făceau praf avioanele şi aeroglisoarele. Nu exista nici o modalitate prin care opt oameni să poată menţine la nesfârşit o civilizaţie tehnologică. Echipamentul nostru de colonizare era menit să ne menţină în ceea ce numeau savanţii specializaţi în sociologie de la ONU o „eră industrială augmentată artificial”, până când populaţia avea să fie destul de numeroasă pentru a construi propriile fabrici şi aşa mai departe, însă nu la un nivel prea luxos. Ideea fusese mai degrabă să alegem un loc unde să ne stabilim, decât să facem pe turiştii pe o nouă planetă. Bineînţeles că trebuia să existe cel puţin o zonă locuibilă, motiv pentru care renunţaserăm, după doi ani de cercetări, şi ne întoarserăm acasă.

- Nu m-am gândit niciodată că am putea să ne continuăm vieţile, atât şi nimic mai mult. Adică nu aşa îmi imaginam lucrurile după A Doua Venire.

Jody a ridicat din umeri.

- Abia am aterizat; am fost cu toţii prea ocupaţi încercând să înţelegem ce s-a-ntâmplat. Însă dă-le timp şi cred că mulţi dintre noi vor începe să se gândească la asta. Vreau să spun că, dacă o facem cum trebuie, s-ar putea să nu mai avem nevoie de nici un alt paradis.

Am simţit dintr-odată un fior rece pe şira spinării şi nu era din cauza zăpezii.

- S-ar putea să nu mai avem timp. Dacă întrunirea pentru rugăciuni organizată de Gwen dă rezultate, Dumnezeu s-ar putea întoarce astăzi după noi.

Jody şi-a ridicat privirea spre mine, cu îngrijorarea mea oglindită pe chip.

- Fir-ar să fie, a spus, luând-o apoi la fugă spre capelă.

Am început să alerg după ea, strigând amândoi într-un glas:

- Gwen! Aşteaptă, Gwen!

Nu e uşor să alergi prin zăpadă. Picioarele noastre spărgeau crusta care ne susţinuse în timp ce mergeam şi am sfârşit prin a ne lupta din greu pentru fiecare pas. Când am dat buzna în capelă, eram amândoi transpiraţi şi gâfâiam, reuşind să ne recăpătăm răsuflarea pe cât era necesar ca să putem striga:

- Nu începe rugăciunea!

Gwen stătea în picioare în spatele amvonului, purtând o robă lungă, albă, cu tivul auriu lat de-o palmă. O găsise într-un dulap din sacristie. Peretele din spatele ei era aproape în întregime de sticlă, oferind congregaţiei - Dave, Maria, Hammad, Arjuna şi Keung, aşezaţi pe băncile din primul rând - o privelişte fantastică a Tetonilor, în fundalul propriei ei splendori. Toţi s-au întors să ne privească în timp ce Jody repeta:

- Nu te ruga. Trebuie să ne gândim mai întâi bine la asta, din toate punctele de vedere.

- La ce să ne gândim din toate punctele de vedere? a făcut Gwen încruntată. Trebuie să luăm legătura cu Dumnezeu.

- Trebuie?

- Ce vrei să zici? Sigur că trebuie. Ne-a lăsat în urmă!

- Poate e un lucru bun.

Scoţându-şi mănuşile, fesul şi haina în timp ce vorbea, Jody i-a repetat tot ce-mi spusese mie şi a încheiat sugerând:

- Aşa că poate ar fi mai bine să păstrăm tăcerea şi să ne vedem de treburile noastre.

În timp ce o ascultase, Gwen clătinase din cap fără încetare. Era o femeie voinică şi aureola de bucle negre, bogate, îi unduia dintr-o parte în alta la fiecare mişcare a capului.

- Nu ştim care-s treburile noastre. Ar putea foarte bine să fie un soi de test.

- Exact! Ar putea fi un test, de-aia cred că ar fi mai inteligent din partea noastră să ne gândim foarte bine ce anume cerem. S-ar putea să primim.

Dave ascultase cu tot atâta intoleranţă ca Gwen. A vorbit înainte de a apuca ea să dea vreun răspuns:

- Dacă Dumnezeu ar fi vrut să repopulăm Pământul, nu ne-ar fi spus? Lui Noe i-a zis ce avea de făcut.

Jody ridică din umeri.

- Dumnezeu era mult mai vorbăreţ pe vremea aia.

- Dacă voi credeţi în Biblia iudeo-creştină, s-a amestecat

Hammad în discuţie.

- Ziua creştină a Judecăţii a venit şi a trecut, a rostit Gwen. În ce altceva ar trebui să credem?

Hammad şi-a desfăcut braţele, arătând întreaga capelă şi incluzând tot ce se afla în afara ei.

- Ar trebui să credem în ceea ce am crezut întotdeauna: în mărturia simţurilor noastre. Pământul a fost depopulat. Ziarele rămase în urmă relatează că o făptură care îşi spunea Iisus Hristos şi-a asumat responsabilitatea. Dincolo de asta nu putem decât să facem speculaţii.

- Staţi o clipă, a intervenit Maria, dar Arjuna i-a luat vorba din gură înainte de a-şi termina ideea.

- Putem şi să...

- Da, dar... a intervenit Keung şi apoi totul a degenerat într-o cacofonie.

Gwen nu fusese aleasă degeaba căpitan. I-a lăsat să continue câteva secunde, apoi a strigat din toate puterile:

- Linişte!

Vocile din capelă au amuţit.

- Bun, a spart ea tăcerea. E evident că am făcut o presupunere greşită când m-am gândit că suntem cu toţii dornici să-i cerem lui Dumnezeu să se-ntoarcă după noi. Judy crede că n-ar trebui să facem nici o încercare de a intra în legătură cu El. Voi, ceilalţi, ce părere aveţi?

Corul de voci aproape că a acoperit-o din nou pe a ei.

- Pe rând! a zbierat. Tu, Dave.

- Cred că ar trebui să implorăm iertarea Lui şi să-i cerem să ne ia cu El.

- Hammad?

- Să-L întrebăm ce vrea să facem, în loc să ne mulţumim cu atâtea presupuneri.

- Maria?

- Eu... ăă, sunt sigură că ar trebui să-ncercăm să intrăm în legătură cu el, dar sunt de părere că, totuşi, ceea ce spune Hammad are sens.

- Mulţumesc, a zis acesta.

Gwen s-a uitat la mine.

- Gregor?

Eu m-am uitat la Hammad, apoi la Jody.

- Nu sunt sigur că e o idee bună să-i atragem atenţia

asupra noastră. În funcţie de a cui versiune de creştinism e adevărată, am putea ajunge să ne fie mult mai rău decât în situaţia actuală.

- Arjuna?

- Sunt oarecum de acord cu Jody şi Gregor, numai că mă-ntreb ce-o să facem dacă Dumnezeu se hotărăşte să stingă luminile.

- Au trecut patru ani, a subliniat Hammad.

- Ceea ce nu înseamnă că... a dat să spună Dave şi cacofonia a reînceput.

- Linişte! a strigat Gwen.

A înşfăcat crucea de lemn din faţa amvonului şi a folosit-o în chip de ciocănel, lovind cu ea în suprafaţa înclinată a pupitrului.

- Bun, a zis după ce am tăcut cu toţii, să-ncercăm din nou. Keung, tu ce crezi?

- Cred că n-are nici o importanţă, a vorbit el, înălţând din umeri. Dacă se poate ajunge la El prin rugăciuni, atunci unul dintre noi e posibil s-o fi făcut deja. Dacă-i putem atrage în vreun fel atenţia, atunci n-are nici un rost să ne ascundem, fiindcă, în cele din urmă, îşi va da seama că suntem aici.

- Asta înseamnă că votezi pentru sau împotriva rugăciunii?

- Înseamnă „puţin îmi pasă”.

Gwen dădu din cap.

- Ei, atunci se pare că victoria e a contingentului pro rugăciune, dar nu văd nimic rău în a întreba politicos ce intenţii are Dumnezeu cu noi înainte de a implora o intervenţie divină. Putem cădea de acord în privinţa asta?

- Nu, a răspuns Jody, dar încuviinţările lui Dave, Maria şi Hammad au răsunat mai zgomotos.

- Jody, a zis Gwen, Keung are dreptate; dacă rugăciunea funcţionează, atunci cineva o să atragă atenţia lui Dumnezeu mai devreme sau mai târziu.

- Nu, n-o să fie aşa, a contrazis-o Jody. În jurul nostru sunt milioane de arme, dar asta nu-nseamnă că trebuie să ne-apucăm să tragem unii într-alţii. N-avem nevoie să ne rugăm.

- Eu am, a spus Dave.

Jody s-a holbat la el pentru o clipă, apoi a clătinat din cap şi şi-a luat din nou haina, fesul şi mănuşile.

- Atunci eu o să aştept afară, a anunţat, atingându-mă în treacăt când s-a îndreptat spre uşă. Poate Dumnezeu mă ratează din nou când vine după voi, idioţilor.

Am ieşit în urma ei. Nu-mi scosesem haina, îi desfăcusem doar fermoarul; mi-a făcut plăcere să simt aerul rece pătrunzându-mi prin cămaşă.

- Idioţi, a repetat Jody, când ne-am văzut singuri. Se joacă cu dinamita acolo, înăuntru. Mai rău. Cu antimateria.

- E literalmente posibil, am comentat. Cine ştie din ce e făcut Dumnezeu.

- Aahhh, Dumnezeu, Dumnezeu, Dumnezeu, a mormăit ea. Mi-e greaţă de toată povestea asta. Aş vrea ca El să fi rămas dracului afară din viaţa mea.

Am împuns-o cu degetul în coaste.

- Asta a şi făcut, prostuţo.

- Nu e de râs.

- Ba e, cu siguranţă. Ne-am petrecut toată viaţa spunând că n-are importanţă ce gândim sau ce facem în privinţa religiei, de vreme ce imposibilitatea aflării adevărului e inerentă, iar acum ne temem că rugăciunile cuiva ne vor scoate în afara existenţei. Cred că e ilar.

Ne-am întors pe lângă cabana oaspeţilor, pe o potecă mărginită de pini şi de nămeţi de zăpadă. Dintr-un impuls, am întins mâna şi am plesnit o creangă tocmai când trecea Jody pe sub ea.

- Aaa! a ţipat când un bulgăre i-a alunecat în josul cefei şi, înainte de a apuca să mă-ndepărtez destul, s-a aplecat, şi-a umplut căuşul palmei cu zăpadă şi mi-a azvârlit-o în faţă.

M-am împleticit de-a-ndăratelea şi m-am aşezat pe neaşteptate pe un troian, ceea ce m-a salvat de o altă lovitură în plină faţă, zăpada zburându-mi în schimb pe deasupra capului.

Cât am stat căzut la pământ m-am gândit că aş fi putut foarte bine să mă apăr, aşa că am început să-i răspund aruncând în ea cu zăpadă, atât de repede pe cât puteam să-mi umplu mâinile. Era prea rece s-o facem bulgări, aşa că ne-am mulţumit să ne folosim palmele drept lopeţi şi s-o trântim fiecare peste celălalt, ţipând şi râzând ca nebunii, în vreme ce restul omenirii se ruga pentru un miracol.

Întrunirea pentru rugăciune s-a încheiat cu vreo jumătate de oră mai târziu. În momentul acela, eu şi Jody stăteam confortabil pe o blană de urs, în faţa principalului şemineu din cabană, o construcţie enormă, din lespezi de piatră, cu vatra suficient de mare ca să coci un aeroglisor. Hammad ne-a găsit primul.

- Se pare că n-am reuşit să trezim divinitatea, a spus el, scoţându-şi haina şi agăţând-o într-un cuier de perete. Dacă nu cumva e nevoie să treacă un anumit timp.

- Oh, grozav, a ripostat Jody. Acum o să aştept toată noaptea să se deschidă cerurile şi să mă trezească un cor de heruvimi.

- După cum arătaţi voi doi, în primul rând că n-o să dormiţi prea mult, dacă nu cumva o să vă fure somnul de extenuare.

S-a aşezat pe unul dintre fotoliile pufoase de lângă noi şi şi-a întins picioarele către foc. Ştiţi ce, cred că dreptatea e de partea voastră, a adăugat. Ar trebui să ne vedem de vieţile noastre şi să-l lăsăm pe Dumnezeu să-şi vadă de a lui. Trebuie să recunosc că mă simt extrem de uşurat fiindcă am scăpat de întregul tămbălău.

- Şi eu, am adăugat. De când am aflat că El există, mă simt ca un intrus pe teritoriul unei bande. Mă tot aştept să mă bată cineva pe umeri, dându-mi de înţeles că am intrat într-o mare belea.

- Mă întreb dacă asta simt de obicei oamenii credincioşi, a zis Jody. Dacă trec prin viaţă mergând pe vârfuri, nu cumva să atragă o atenţie nedorită.

Hammad a scuturat din cap.

- Mă îndoiesc că majoritatea oamenilor au privit vreodată lucrurile aşa. Probabil că au...

Uşa de lemn masiv s-a deschis brusc, iar Dave, Gwen şi ceilalţi au pătruns, scuturându-şi zăpada de pe cizme şi discutând. Dave ne-a aruncat mie şi lui Jody o privire aspră şi a plecat în camera lui sau altundeva, însă Gwen, Maria, Arjuna şi Keung şi-au scos hainele şi ni s-au alăturat lângă foc.

- Ei bine, cel puţin nu se poate zice că n-am încercat, a spus Gwen, întorcându-se cu spatele la foc.

Îşi lăsase roba în capelă şi purta o cămaşă şi nişte pantaloni absolut obişnuiţi.

- Şi acum? a întrebat Jody. Călătorii? Vizite în cele mai in-

teresante locuri de pe Pământ? Distracţie cu jucăriile lăsate în urmă până când ruginesc toate şi se transformă în pulbere? Sau trecem imediat la treabă şi înfiinţăm o colonie?

- Fără supărare, a răspuns Arjuna, dar, după ce am stat doisprezece ani numai în imediata voastră apropiere, sunt gata să petrec o vreme singură.

Keung s-a îndepărtat în glumă de ea, dar a zis:

- Exact asta simt şi eu. Nu m-ar deranja să am, o vreme, un continent întreg numai pentru mine.

Maria părea şocată.

- Staţi o clipă. Despărţirea ar putea însemna că unii riscă să fie lăsaţi din nou în urmă dacă Dumnezeu se întoarce.

- Nu se întoarce, a rostit Keung.

- Ce te face să fii sigur?

- De fapt, nu sunt, a continuat, ridicând din umeri, dar nu mi-am petrecut toată viaţa neţinând seama de povestea asta ca să-ncep acum să-mi fac griji. Dacă vine după mine, vine şi gata, iar dacă nu, e la fel de bine. Am destule de făcut pe cont propriu.

- Cam aşa văd şi eu lucrurile, m-am amestecat. Mi-ar plăcea să cutreier puţin lumea, câtă vreme am ocazia.

- Şi mie, a adăugat Jody.

Gwen s-a întors cu faţa la foc, vorbindu-ne peste umăr.

- Sistemul de telefonie prin satelit e încă în funcţiune, aşa că n-o să ne fie prea greu să păstrăm legătura. Chiar aici, în hotel, există sute de telefoane celulare şi fac pariu că măcar unele dintre ele continuă să aibă conturi active, alimentate lunar prin cărţi de credit. N-o să fie greu să găsim unul pentru fiecare. Bineînţeles că nu e obligatoriu să ne jucăm cu toţii de-a turiştii. Oricine doreşte poate rămâne să pună bazele coloniei.

- Unde? a întrebat Hammad.

- Lângă Mediterană, a răspuns Arjuna, chiar în timp ce eu spuneam „În California”.

Ne-am uitat unul la altul pentru o clipă, după care eu am ridicat din umeri şi am încuviinţat:

- OK, lângă Mediterană.

Din spatele cabanei s-a auzit o bubuitură pătrunzătoare.

- A sunat ca un foc de armă, a zis Gwen şi a rupt-o la fugă de-a lungul coridorului, strigând tot timpul: Dave! Dave!

Am urmat-o imediat cu toţii, dar eu mi-am îngăduit un

răgaz ca să înşfac vătraiul de lângă şemineu. Poate se sinucisese, poate nu. Un vătrai nu e cine ştie ce armă împotriva unei puşti, dar mă simţeam mai bine decât cu mâinile goale.

L-am găsit pe Dave afară, pe veranda care dădea spre Râul Şarpelui, cu o carabină în mână, şi am văzut zăpada pătată de o harababură de pene şi de sânge. Am observat boabe de mei printre pene; era evident că Dave împrăştiase o mână şi aşteptase să vină ceva după ele. Apreciind după rămăşiţe, acel ceva nu era cu mult mai mare decât un şoarece.

- Cam puţin pentru o cină, nu-i aşa? am întrebat, întinzând vătraiul şi întorcând cu o uşoară lovitură pasărea minusculă, să-i pot vedea burta.

- E un experiment, a explicat Dave.

M-am bucurat constatând că se ferea, cu grijă, să-ndrepte arma către cineva.

- După spusele lui Iisus, nici măcar o vrabie nu poate cădea pe pământ fără ştirea lui Dumnezeu.

M-am gândit că e destul de uşor de verificat. Jody venise lângă mine şi studia pasărea.

- Ar fi fost, dacă ai fi reuşit să împuşti o vrabie. Ăsta e un piţigoi de munte.

Dave a roşit când am râs cu toţii, dar a răspuns:

- Nu e vorba de specie; ideea contează.

- Oricum, nu pare să dea rezultate.

- Poate-ar fi trebuit să-i legi mai întâi un bilet de picior, am adăugat.

- Pentru aşa ceva se foloseşte de obicei la un porumbel, a continuat Keung, râzând.

- Nu e de amuzant, s-a răstit Dave.

A respirat adânc, apoi a continuat:

- Încerc să atrag atenţia lui Dumnezeu. Dacă voi sunteţi de părere că e caraghios sau inutil, îmi pare rău, dar eu cred că e important şi am de gând să încerc tot ce îmi stă în puteri, până când o să găsesc o rezolvare.

- Ce urmează? l-a chestionat Gwen. Sacrificiul oilor? Reconstruirea Chivotului Legii?

- Orice e necesar, a ripostat el.

M-am pomenit tremurând şi, când nu m-am putut opri, mi-am dat dintr-odată seama că, în afară de Dave, ieşiserăm cu toţii fără pufoaice.

- Haide, i-am spus lui Jody. Să mergem înăuntru înainte de a ne găsi moartea.

În dimineaţa următoare, am plecat amândoi către Parcul Yellowstone. Restul echipajului s-a risipit prin alte părţi ale globului, dar eu şi Jody am hotărât că, de vreme ce ne aflam atât de aproape, am fi putut vizita cea mai mare atracţie turistică a lumii. Am găsit un aeroglisor încă utilizabil, a cărui evaluare spunea că avea să mai funcţioneze încă vreo câteva sute de ore, am aruncat tot ce ne aparţinea în partea din spate şi am zburat la mică înălţime deasupra Râului Şarpelui, trecând pe lângă Lacul Jackson şi pătrunzând în parc. Am ignorat rampele de îmbarcare şi automotoarele care transportaseră turişti în ultimii cincizeci de ani, trecând exact pe lângă panoul care anunţa că introducerea unui vehicul personal între hotarele parcului e infracţiune federală.

Pădurea părea fără sfârşit. Am zburat printre copaci, de-a lungul vechiului terasament, ca să vedem cât mai mare parte din ea, inclusiv animalele pentru care era vestit parcul. În acele părţi ale lumii, unde populaţia fusese mai densă, ecosistemul continua să fie dereglat după brusca noastră dispariţie, dar Yellowstone ajunsese singur la un echilibru înainte de A Doua Venire. Am privit elanii şi bizonii înaintând cu greu, ca nişte imense pluguri de zăpadă cu copite, şi am întrezărit chiar şi un lup bând dintr-un pârâu din preajma Bătrânului Credincios.

Gheizerele arătau, probabil, la fel ca întotdeauna, dar, aşa cum stăteam doar noi doi acolo, pe drumul podit cu scânduri din faţa celui numit astfel, mi se părea că priveam cea mai puternică erupţie care se petrecuse vreodată. Aburi şi apă clocotită propulsate la peste treizeci de metri în aer, într-o răbufnire a cărei forţă cutremura pământul.

- Ştii, a rostit Jody, în timp ce dezlănţuirea îşi pierdea intensitatea, tocmai mi-am dat seama că a fost o prostie să venim aici acum.

- Cum adică o prostie?

- Dacă Dave reuşeşte să ia legătura cu Dumnezeu, am avea la dispoziţie o eternitate în care să privim astfel de lucruri în acţiune.

M-am uitat la colina aburindă de piatră roşcată, apoi la albul strălucitor al zăpezii de pe câmpie şi la pădurea verde de

dincolo de ea.

- Vorbeşti despre părţile frumoase sau despre cele fierbinţi?

- Cine ştie?

Da, cine să ştie. După standardele agnostice, dusesem o viaţă perfect morală, dar cine ar fi putut spune dacă avea să fie satisfăcătoare în ochii lui Dumnezeu? Şi, la drept vorbind, cine să ştie, chiar şi acum, dacă Raiul şi Iadul existau cu adevărat? Iisus venise şi luase pe toată lumea; din câte cunoşteam noi, i-ar fi putut duce şi pe Andromeda.

Mă întrebam totuşi dacă fusese înţelept să-i lăsăm lui Dave libertatea de a se ţine de capul lui Dumnezeu. Întregul echipaj vorbise despre asta înainte de a ne despărţi, pornind fiecare în direcţia aleasă, dar nici unul nu ştia ce altceva ar fi putut face în privinţa lui. N-avea să-şi găsească liniştea înainte de a încerca tot ce-i trecea prin minte şi nimeni nu voia să încerce să-l închidă, împiedicându-l. Presupun că, după rugăciune şi după episodul cu vrabia, nimeni nu credea că ar fi fost posibil să aibă succes, motiv pentru care nu ne mai făceam griji. Speram cu toţii că avea să renunţe după o vreme, redevenind prietenul nostru, un membru normal - deşi oarecum bântuit de obsesii - al echipajului, alături de care ne obişnuiserăm să trăim.

Ne-am dat seama că făcuserăm o greşeală câteva zile mai târziu, când i-a telefonat lui Gwen. Ea renunţase oficial la rangul de căpitan şi plecase în Hawaii pe calea aerului, dar continua să aibă rolul unui coordonator. Dave o sunase ca să afle unde se aflau toţi ceilalţi şi, când îl întrebase de ce, îi spusese că voia doar să ne avertizeze să ne ţinem departe de oraşul Cheyenne din Wyoming şi de oricare alt loc de pe traseul vânturilor din direcţia acestuia.

- În afara traseului vânturilor? am întrebat când ne-a sunat Gwen să ne retransmită mesajul. Ce naiba mai încearcă de data asta?

Eu şi Jody ne aflam din nou în maşină, îndreptându-ne spre nord, către izvoarele fierbinţi ale mamuţilor. O stafie a chipului lui Gwen ne-a privit de dincolo de imaginea transparentă pe care ne-o proiecta telefonul în faţa ochilor.

- N-a vrut să-mi spună. Mi-a cerut doar să ţin, pentru o vreme, pe toată lumea departe de vestul mijlociu al Statelor

Unite.

- Fac pariu că are de gând să detoneze o bombă nucleară, a comentat Jody. La Cheyenne se află una dintre bazele Air Force, unde erau depozitate.

- O bombă nucleară? s-a mirat Gwen. Ce legătură are asta cu Dumnezeu?

- Poate îşi închipuie că pentru a ne face auziţi trebuie să batem cât mai tare la uşă, am zis râzând.

- Da, dar unde se află uşa? a întrebat Jody. Cu siguranţă nu în Cheyenne. Am fost acolo. E un orăşel guvernamental prăfos din prerie.

Mi-a pălit zâmbetul.

- Dacă amplasamentul fizic are vreo importanţă, atunci, luând în consideraţie unde s-a arătat Iisus, presupun că e vorba despre Marele Teton.

- N-ar provoca o explozie nucleară în munţii Tetoni, nu-i aşa? a făcut Jody, îngrozită de o asemenea idee.

- Nu ştiu, a răspuns Gwen. Probabil că nu, măcar la prima detonare. Presupun c-o s-o facă pe undeva prin Nebraska. Dar, dacă aşa n-o să rezolve nimic, atunci cred c-o să fie în stare.

Treceam printr-un culoar lung, tăiat în linie dreaptă printr-un ocean de pini; am eliberat acceleraţia şi aeroglisorul s-a oprit alunecând lin şi înălţând în trombe zăpada din jur.

- Noi suntem încă în Yellowstone, dar am putea ajunge la Chayenne în... cât să fie, patru ore? Cinci?

Până atunci tăndălisem aproape de sol, bazându-ne pe portanţa aerodinamică, dar, dacă era cazul, puteam zbura oricât de sus ar fi fost necesar.

- Nu ştiu dacă e sau nu o idee bună. Nu-mi place că v-aţi putea îndrepta spre o explozie nucleară.

- Nici mie, am ripostat, dar gândul că Dave aruncă în aer un întreg lanţ muntos ca să atragă atenţia lui Dumnezeu mă încântă cu atât mai puţin.

- Şi că dă peste cap ecosistemul tocmai când începea să-şi revină, a adăugat Jody.

Zăpada încetase să se mai învolbureze în jurul nostru. Paletele maşinii o spulberaseră pe toată. Am înclinat joystickul într-o parte, până când am descris o jumătate de cerc, apoi l-am tras în sus şi l-am împins din nou înainte. Vehiculul s-a ridicat deasupra copacilor şi a accelerat către sud.

- Cheyenne ar putea fi un loc destul de sigur, am zis. La urma urmelor, acolo o să se afle Dave. Credeţi c-ar fi bine să-l sunăm şi să-l anunţăm că venim sau să-ncercăm să-l prindem cu garda jos?

- O să se-ascundă dacă-l înştiinţăm, şi-a dat cu părerea Jody.

- Dar s-ar putea să nu detoneze bomba dacă-l facem să creadă că vă aflaţi în apropiere de zona exploziei, a comentat Gwen.

- S-ar putea? Cât de tare crezi că a luat-o razna?

- Poate deloc. Nu ştiu. Toată povestea are o foarte mare încărcătură emoţională pentru noi toţi. Mă îndoiesc că vreunul dintre noi se poartă pe de-a-ntregul raţional, dar cum am putea spune dacă acţionăm sau nu logic? Ne aflăm pe un teren cu totul nou.

- Nu cred că detonarea unei bombe nucleare e un act raţional, s-a amestecat Jody.

- Nici dacă reuşeşte să atragă atenţia lui Dumnezeu asupra noastră?

- Mai ales atunci.

Gwen a zâmbit strâmb.

- Nici asta nu e întru totul raţional, Jody.

- E aşa cum simt.

- Iar Dave simte, fără îndoială, că trebuie să-l aducă pe Dumnezeu înapoi, pentru el.

- Fără îndoială. De-asta simt eu că trebuie să-l opresc.

- Ai grijă să nu te laşi ucisă când o faci, a zis Gwen, dând din cap.

Jody a râs.

- Într-un fel, asta mi-ar anula scopul, nu-i aşa?

Zburam pe deasupra bazinului măturat de vânt al unui râu, la vreo sută de kilometri nord-vest de Cheyenne, când am văzut norul ciupercă ivindu-se deasupra orizontului.

Pentru o secundă, am fost prea năucit ca să mă mişc, privind cum se înălţa rapid unda de şoc, formând o cochilie sferică, şi cum se vânzolea şi se învârtejea norul în interiorul ei.

- Hristoase! am strigat apoi, reamintindu-mi unde ne aflam, şi am smucit de maneta pentru aterizare forţată de sub tabloul de bord. Era pentru prima oară când făceam aşa ceva într-o maşină; airbagurile care au răsărit din uşi, din plafon şi din

bord m-au trântit de spătarul scaunului şi mi-au astupat complet vederea preţ de zece sau cincisprezece secunde cumplite, timp în care secvenţa automată de aterizare a preluat controlul şi ne-a făcut să cădem ca o piatră. Am tresăltat o singură dată, puternic, ca o plută izbită de valuri, apoi ne-am lăsat pe pământ cu un scârţâit. Airbagurile s-au retras în locaşurile lor ascunse şi m-am prăbuşit peste bord. Eram înclinaţi în faţă, sub un unghi de vreo treizeci de grade.

Jody s-a sprijinit în mâini înainte de a cădea înainte.

- Stăm pe un tufiş.

M-am uitat pe geamul din partea mea. Era sigur că o tufă mică, cioturoasă, ţinea partea din spate a maşinii în aer. Nu era o poziţie potrivită pentru momentul când unda de şoc avea să se rostogolească asupra noastră. Am pornit motorul şi am săltat joystickul, cu intenţia de a ne înălţa, şi vehiculul a transformat tufa în aşchii cu un sunet ce părea al cuburilor de gheaţă dintr-un blender, împrăştiind pretutindeni fărâme de frunze gri-albăstrui şi expulzând din ţevile de eşapament o rafală al cărei miros de pelin îţi umplea ochii de lacrimi. Totuşi s-a ridicat de la sol şi vântul ne-a împins câţiva metri înainte până când am reuşit o nouă aterizare. Am rămas locului, privind cum se înălţa norul şi aşteptând să ajungă la noi suflul exploziei.

Am aşteptat şi am tot aşteptat. Vântul şi-a schimbat uşor direcţia, apoi şi-a regăsit-o şi, după o vreme, ne-am dat seama că, la distanţa aceea n-aveam să mai simţim nimic altceva, aşa că am ridicat cu prudenţă aeroglisorul la o înălţime de câţiva metri şi ne-am reluat zborul către sud. Vehiculul căpătase o vibraţie urâtă de pe urma impactului cu tufa, dar putea totuşi să zboare.

Pe măsură ce înaintam, norul ciupercă era purtat de vânt către est, în faţa noastră, fiind sfâşiat de curenţii de aer de la diverse altitudini. Ne deplasam totuşi mai repede decât vântul şi, când am ajuns mai aproape, ne-am dat seama că bomba nu putea să fi explodat prea departe de Cheyenne.

Jody s-a uitat la mine cu o figură îngrijorată.

- Parcă Gwen spunea c-o s-o arunce în Nebraska. Am început să-mi fac şi eu griji.

- Poate-a explodat pe ţeava de lansare.

- Ar fi mai bine să sunăm, să vedem dacă e teafăr.

Nu voiam să ne spulberăm şansele de a-l lua prin surprin-

dere, dar m-am gândit că, dacă era rănit, era bine să ştim.

- OK, am spus, şi ea a format numărul.

După ce a sunat de vreo şase ori fără să primim nici un răspuns, am început să mă-ngrijorez de-a binelea, însă afişajul telefonului a prins apoi să pâlpâie şi chipul lui ne-a apărut în faţa ochilor.

- Aici Dave.

Jody a căpătat o expresie severă.

- Mi-a telefonat Dumnezeu şi mi-a cerut să-ţi transmit că trebuie să încetezi.

Am văzut speranţa înflorind pe figura lui pentru o clipă. Pe urmă s-a încruntat.

- Foarte nostim. Ai sunat să mă hărţuieşti sau ai ceva important de spus?

- Am sunat să vedem dacă eşti OK. Explozia aia pare să se fi declanşat foarte aproape de oraş.

- A fost în oraş. Sau, oricum, la baza Air Force, ceea ce e aproape acelaşi lucru. Nici una dintre rachete nu se afla într-o stare destul de bună pentru zbor, aşa că am aruncat un proiectil în aer la faţa locului.

- Tu unde erai? am întrebat.

- În Colorado Springs, a răspuns râzând. La punctul de control al NORAD. În clipa de faţă, deasupra capului meu se află un munte de opt sute de metri, pentru cazul că v-ar trece prin minte să-ncercaţi să mă opriţi.

- Nu ţi-e teamă că Dumnezeu o să te scape iar din vedere? a spus Jody, tachinându-l.

Dave a clătinat din cap.

- Nu v-ar veni să credeţi dacă aţi vedea ce sistem de spionaj aveau aici. Pot supraveghea prin satelit întreaga lume. Dacă se arată, o să aflu şi o să detonez o altă bombă, mai aproape de locul unde mă găsesc. O să ştie că sunt aici.

Aşa cum ştiam acum şi noi. Am îndreptat vehiculul către sud.

- Te-ai gândit vreodată care ar fi părerea lui Dumnezeu despre bombe? a întrebat Jody. Distrugerea, dintr-o singură lovitură, a unei atât de mari părţi a muncii mâinilor sale l-ar putea înfuria.

- E un risc pe care sunt dispus să mi-l asum.

- Dar ţi-l asumi în numele nostru, al tuturor, iar eu nu sunt

dispusă să accept.

- Acum nu eşti, a subliniat el, dar o să-mi fii recunoscătoare când o să reuşesc.

- Şi dacă nu? Nici unul dintre noi n-o să-ţi mulţumească fiindcă ai aruncat în aer un ciorchine de precipitaţii radioactive. Urmează să trăim aici, Dave. Aşa cum o să trăieşti probabil şi tu.

- Aşa gândeau ecologiştii, a râs. Aşa că n-au mai tăiat pădurile şi n-au mai ars combustibilii fosili, şi toate astea pentru ce? Ei au plecat, iar pădurile şi combustibilii fosili sunt încă aici. A fost o irosire desăvârşită.

Abia reuşeam să-mi cred urechilor.

- Chiar crezi ce spui?

- Da, sunt convins.

- Atunci eşti mai rău decât credeam.

- Ah, de ce-oi fi stând de vorbă cu voi? a ripostat cu ochii îngustaţi, apoi a întins mâna şi imaginea lui a pâlpâit şi a dispărut.

Jody s-a uitat la mine.

- Nu cred c-o să fie uşor să-l liniştim. Dacă e în centrul de comandă NORAD, atunci nu ştiu nici măcar dacă o să putem ajunge la el.

- O să găsim o soluţie când suntem acolo.

Încercam să mă conving pe mine în aceeaşi măsură în care încercam s-o conving pe ea. N-aveam idee ce trebuia să facem, dar ce altceva aveam de făcut decât să-ncercăm?

Aşa firave cum erau planurile noastre, maşina le-a dat o turnură neaşteptată chiar la sud de graniţa dintre Wyoming şi Colorado. Trepidaţiile paletelor din spate se amplificaseră continuu şi coborâsem cât mai aproape de pământ ca să fie cât mai puţin solicitate, sperând să ajungem într-un alt oraş înainte de a ieşi complet din funcţiune, dar încă ne mai aflam la o mare distanţă, către nord, de Fort Collins, când cea din dreapta a cedat cu un zgomot strident şi vehiculul s-a lăsat pe-o parte, a lovit pământul, apoi s-a rotit pe jumătate şi s-a dat cu totul peste cap. Airbagurile au ieşind şuierând din locaşurile lor să ne imobilizeze iarăşi, dar cel din faţa lui Jody a explodat cu un pocnet şi am auzit-o ţipând surprinsă când a căzut cu capul înainte, izbindu-se de parbriz.

- Jody!

M-am zbătut să-ntind mâna spre ea peste airbagurile care continuau să mă ţină locului. Ne-am oprit derapând, dar, maşina fiind cu susul în jos, s-au dezumflat încet, să nu cădem pe plafon, frângându-ne gâturile. Am reuşit să mă strecor printre cel aflat în faţa mea şi cel dintre scaune. Jody zăcea în golul dintre plafon şi parbrizul rotunjit, cu faţa plină de sângele scurs dintr-o tăietură adâncă din frunte. Bâjbâia după ceva de care să se prindă ca să se ridice.

Primul gând care mi-a trecut prin minte a fost că ar fi trebuit să stea întinsă dacă îşi fracturase gâtul sau şira spinării, însă apoi mi-am dat seama că nu era destul loc pentru asta şi că probabil i-ar fi fost oricum mai bine dacă ar fi şezut în poziţie verticală. I-am luat mâna într-a mea şi am ajutat-o să se răsucească până când s-a putut aşeza pe plafon. Scaunele erau exact deasupra capetelor noastre.

- Ai ceva rupt? am întrebat-o, uitându-mă în spaţiul dintre scaune şi podea, în căutarea unei truse de prim ajutor.

- Nu ştiu. N-am senzaţia asta, a rostit, după ce şi-a îndoit braţele şi picioarele.

Şi-a dus mâna la frunte, să-mpiedice sângele să-i intre în ochi în timp ce clipea ca să-şi limpezească vederea.

- Ambii ochi sunt OK, a adăugat după o clipă.

Avea vocea puţin cam neclară, dar calmă, ca urmare a anilor de antrenament pentru cazuri de urgenţă.

N-am reuşit să găsesc nici o trusă de prim-ajutor, aşa că am rupt o fâşie din cămaşa mea şi am folosit-o să-i absorb sângele din rană. S-a cutremurat de durere când i-am atins tăietura, dar eu m-am bucurat să văd muşchiul în loc de os înainte ca sângele să izvorască din nou.

- Cred c-o să supravieţuieşti, am zis, încercând să-mi ascund îngrijorarea din voce.

Probabil că rănile n-aveau s-o ucidă, dar o noapte sub cerul liber în Colorado, la vreme de iarnă, ar fi putut. M-am aplecat să privesc pe geam. Soarele era încă destul de sus, deasupra munţilor. Ne mai rămăseseră două ore de lumină, dar nu vedeam nici o casă şi nu ştiam cât de mult am fi avut de mers ca să găsim una. Acolo vântul nu era atât de puternic cum fusese în nord, dar continua să bată destul de tare pentru a reduce temperatura cu vreo zece grade la contactul cu pielea. Începuse deja să fure căldura din maşină.

Jody se gândise la aceleaşi lucruri.

- Încântarea că lumea e pustie mi-a pierit dintr-odată.

- Încă n-am dat de belea. În primul rând, lumea nu e pustie. Am deschis telefonul maşinii, am format numărul privind tastatura de-a-ndoaselea şi am aşteptat, cu speranţa că emiţătorul putea face legătura cu antena de sub noi.

- Pe cine suni? Pe Dave?

- Exact. E singurul care se află în apropierea noastră.

- Ce te face să crezi c-o să ne ajute?

- Nu ştiu dacă o să ne-ajute sau nu. Dar o rugăminte nu strică.

Am aşteptat zece sau cincisprezece secunde, timp în care telefonul a încercat să stabilească legătura. În cele din urmă, am văzut pe parbriz o fantomă pâlpâitoare, albicioasă, şi glasul lui Dave a întrebat, inegal, printre paraziţi:

- Ce mai e?

- Sunt Gregor. Am avut un accident, la nord de Fort Collins. Jody e rănită. Poţi veni să ne iei?

Faţa lui întoarsă cu susul în jos ne-a privit cu suspiciune.

- E un truc să mă scoateţi de-aici.

- Nu, nu e, a intervenit Jody.

S-a aplecat spre obiectivul camerei video şi şi-a luat de pe frunte cârpa îmbibată în sânge. Expresia lui Dave a devenit ceva mai compătimitoare, dar nu cât ar fi fost normal.

- Îmi pare rău, a ripostat. V-aţi băgat singuri în asta, aşa că puteţi ieşi tot singuri.

- Dave, nu-ţi cerem o simplă favoare. Am putea muri de frig aici.

- Nu fi melodramatic. Sunteţi ingenioşi... Imaginea i s-a disipat o secundă, apoi a reapărut.

- ...Sigur aveţi cu voi paltoane, căciuli şi tot restul.

- Suntem într-o maşină răsturnată, în mijlocul pustietăţii, şi tu îmi spui să ne punem paltoanele? Fir-ar să fie, Jody e rănită! Trebuie s-o duc într-un spital, să văd dacă nu şi-a rupt ceva. Ar putea avea leziuni interne.

Era greu să-i desluşesc expresia feţei în imaginea răsturnată, albicioasă. M-am gândit că se încrunta, apoi, pentru o scurtă clipă, s-a liniştit.

- Bine. O să vin. O să dureze o vreme până ies de sub munte şi încă o oră sau două până ajung acolo şi dau de voi.

Rămâneţi pe loc.
Pe urmă a închis, înainte de a mai apuca vreunul dintre noi să deschidă gura.
Capitularea lui bruscă m-a făcut să cad un moment pe gânduri. Nu-mi plăcea senzaţia pe care mi-o creasE şi mi-am dat curând seama de ce.
- Nemernicul n-are de gând să vină.
Jody mi-a aruncat o privire tăioasă.
- Cum? Tocmai a zis că...
- Vrea să credem că vine, dar are de gând s-aştepte până murim de frig. Gândeşte-te puţin. Ce altă metodă de a atrage atenţia lui Dumnezeu poate fi mai bună decât să trimită două suflete desprinse de trup să bată pentru el la porţile Cerului?
- Dar... el... ar fi în stare de una ca asta?
- Cu siguranţă. Tocmai a spus. O să dureze „o vreme” până iese de sub munte şi o altă „vreme” până ajunge aici, şi ceva mai multă „vreme” până ne găseşte. O să se asigure că are nevoie de un timp îndelungat, aşa că, în momentul când o să ajungă aici, o să poate susţine, cu toată sinceritatea, că s-a străduit să ne salveze, dar a fost prea târziu.
- Nu, nu cred c-o să facă aşa ceva, a clătinat ea din cap.
- Eu cred. Şi nu aştept să mă conving pe pielea mea.
- Ce-ai de gând?
Am întins mâna spre scaunele din spate, ca să iau paltoanele noastre.
- Am de gând să plec spre Fort Collins, am zis, ajutând-o pe Jody să-l îmbrace pe al ei, să văd dacă găsesc vreo casă sau vreo altă maşină care funcţionează. N-o să mă duc prea departe, ca să mă întorc înainte de căderea întunericului.
- Perfect, a încuviinţat ea, după un moment de gândire. Între timp o sun pe Gwen, să văd cine altcineva ar mai putea ajunge la noi.
- Bine.
Mi-am pus paltonul, căciula şi mănuşile, am deschis geamul şi m-am lăsat să alunec pe pământul îngheţat. O rafală rece a repezit înăuntru o trombă de zăpadă. M-am aplecat s-o sărut pe Jody, apoi m-am retras şi, înainte de mă ridica în picioare, m-am asigurat că închisese bine geamul.
Vehiculul era o pată întunecată, alungită, pe fundalul alb al zăpezii; nu mi-ar fi fost greu s-o regăsesc dacă mă întorceam

înainte de a se lăsa noaptea. Am luat-o în direcţia în care speram că se afla oraşul, întorcând din când în când capul să mă asigur că reperam din nou maşina, până când înclinarea terenului a ascuns-o vederii. Pe dealurile submontane din Colorado nu era atât de multă zăpadă ca în Yellowstone, dar era destul de groasă ca să las lin şir de urme de toată frumuseţea. Avea să fie nevoie de câteva ore pentru ca ninsoarea să le astupe, aşa că nu-mi făceam prea multe griji. Căutam orice semn de civilizaţie, înaintam cu greu, cu mâinile în buzunare şi cu capul lăsat pe o parte, ca să-mpiedic vântul să-mi pătrundă în josul gâtului.

Mergând astfel, mi-am dat seama cât de mult aveam să detest traiul primitiv când toate maşinăriile aveau să se facă bucăţi. La vremea aceea aveam să fiu bătrân şi aveam să merg probabil pe jos, indiferent unde mi-aş fi dorit să ajung. Era posibil chiar şi să mă-ncălzesc arzând lemne, în funcţie de cât de mult rămânea în funcţiune centrala electrică a coloniei. Nu era de mirare că Dave îşi dorea cu atâta disperare să se-ntoarcă Dumnezeu după el.

M-am gândit la Jody aşteptându-mă în maşină şi la faptul că putea să moară din cauza rănilor sau a frigului. Pe moment, nu m-a deranjat ideea unui Dumnezeu care să vegheze asupra noastră, dovedind, totodată, că ne ajuta la nevoie. Şi, chiar dacă nu voia - sau nu reuşea s-o ţină în viaţă -, gândul că aş fi fost cumva din nou alături de ea după ce vom fi murit amândoi, îmi oferea, cel puţin, o oarecare uşurare. Nu prea multă, fiindcă nu puteam fi niciodată sigur de ceva care nu se petrecuse încă, dar existenţa unei asemenea posibilităţi m-ar fi ajutat să merg înainte pentru o vreme.

Mi-a trecut prin cap că, dacă Jody murea, m-aş fi putut alătura cu uşurinţă căutărilor lui Dave. Dar ea n-avea să moară. Nu trebuia decât să găsesc un adăpost ca să ne fie amândurora foarte bine.

În cele din urmă, am zărit ceea ce căutam într-o vale cu pante line: o casă şi un hambar în mijlocul unui pâlc de plopi de apă înalţi şi desfrunziţi. În capătul unui drum lin, care se desprindea din autostrada din stânga mea pentru a coborî şerpuind într-acolo, erau parcate două vehicule. Am pornit-o într-acolo luând-o de-a dreptul peste câmp.

Era mai departe decât părea, dar am ajuns exact în clipa

când soarele atingea creştetul munţilor. Casa era descuiată, aşa că n-am fost nevoit să sparg uşa. Era şi neîncălzită, dar, prin comparaţie cu gerul de afară, înăuntru m-am simţit foarte bine. Am încercat s-o sun pe Jody de pe telefonul meu celular, dar, când l-am deschis, am văzut că ecranul avea o crăpătură serioasă şi nu s-a luminat. Se părea că picasem peste el în timpul prăbuşirii. Şi telefonul din casă era mort; nu m-a surprins, după patru ani cu o asemenea vreme. Dar de cârligul fixat de uşa din spate atârna un set de chei, aşa că le-am luat şi le-am încercat la cele două vehicule.

Pe alee se aflau un aeroglisor şi o camionetă cu tracţiune pe patru roţi. Primul era tot atât de mort ca telefonul, dar camioneta a zvâcnit când am răsucit cheia în contact. Am apăsat ambreiajul, am încercat din nou şi am primit drept răsplată cârâitul volantului care se tura, căpătând viteză. Indicatorul de combustibil arăta o valoare scăzută, dar m-am gândit că n-aveam nevoie de prea mult ca să ajung până la Jody şi înapoi.

În timp ce volantul motorului îşi mărea turaţia, m-am uitat în torpedou, în căutarea unui telefon funcţional, dar n-am găsit decât o grămadă de chei şi de siguranţe electrice. Ceea ce nu era liniştitor. Am eliberat uşor ambreiajul şi camioneta a prins totuşi să înainteze, aşa că am scos-o pe alee şi am început să-mi croiesc drum către autostradă cu ea tresăltând şi răsucindu-se. Auzisem că un vehicul cu roţi se poate împotmoli cu uşurinţă în zăpadă, aşa că m-am gândit că trebuia să mă deplasez cât mai mult cu putinţă pe drumuri înainte de a încerca să traversez câmpul.

Ideea era bună şi ar fi mers dacă, la vreun kilometru în josul drumului, în locul unde traversa fundul văii şi începea să urce pe celălalt versant, n-ar fi fost un nămete. Mi-am dat seama prea târziu că drumul nu urca datorită înălţării terenului şi, când camioneta a intrat cu botul în morman, s-a cutremurat afundându-se cu alţi câţiva metri şi s-a oprit, împotmolită pe de-a-ntregul. N-am putut s-o urnesc nici înainte, nici înapoi, nici măcar după ce am lăsat-o în viteză şi am coborât s-o împing.

Bineînţeles că în ea nu era nici o lopată. Trebuia să mă întorc la fermă în căutarea uneia. Înjurându-mă pentru prostia de a nu fi fost prevăzător, m-am înapoiat pe urmele lăsate de cauciucuri.

Când am ajuns din nou în preajma casei, începuse să se

întunece, aşa că am cotrobăit prin sertarele din bucătărie până am dat peste o lanternă care funcţiona, după care m-am dus în hambar şi am găsit o lopată. M-am întors cu paşi grăbiţi la camionetă şi am început s-o scot din zăpadă, cu speranţa că Jody nu era prea îngrijorată fiindcă încă nu mă întorsesem. De ea nu mă despărţeau decât un kilometru sau doi; dacă aveam grijă să nu mă împotmolesc din nou, puteam ajunge în câteva minute.

Tocmai terminasem de săpat un făgaş pentru roata stângă şi începusem să mă ocup de dreapta, când am văzut o lumină strălucitoare venind dinspre sud şi coborând către mine. A lunecat prin apropierea mea, continuând să coboare şi îndreptându-se drept către maşină. Dave.

- Să fiu al naibii, am spus cu glas tare. Chiar a apărut.

M-am sprijinit o clipă de camionetă, trăgându-mi răsuflarea. Acum nu mai trebuia să mă spetesc; el şi Jody aveau să vină, probabil, foarte curând după mine.

Dacă mă puteau găsi. Dintr-un aeroglisor ar fi fost destul de greu să se ghideze după urmele mele şi, dacă nu vedeau ferma, ar fi fost foarte uşor să mă scape din vedere în camioneta de pe drum.

Am întins mâna în cabină şi am aprins farurile. Ar fi trebuit să ajute. Dar am reînceput să sap.

Zece minute mai târziu, terminasem făgaşul pentru a doua roată. Încă nu veniseră în căutarea mea. M-am urcat în camionetă, am băgat-o în viteză şi am dat drumul ambreiajului, dar nu s-a clintit.

Din nou afară, cu lopata, de data asta săpând în zăpada de dedesubt. A fost nevoie de alte cincisprezece minute. La următoarea încercare, camioneta s-a urnit puţin şi am mişcat-o înainte şi înapoi până când a început să ruleze, apoi am condus-o în susul drumului cât de repede am putut. Ceva nu era în regulă.

Dave îşi lăsase luminile de aterizare aprinse. Imediat ce am ajuns pe buza văii, le-am văzut strălucind, îndreptate exact asupra maşinii noastre răsturnate. Vedeam o siluetă stând alături de ea, dar n-aş fi putut spune dacă era Dave sau Jody.

Drumul nu cotea încotro aş fi vrut. Blestemându-mi norocul, am accelerat şi am ieşind de pe şosea, hurducându-mă peste bolovani şi peste tufişuri şi încercând să-mi corectez

traiectoria ori de câte ori atingeam pământul. Cauciucurile fulau şi volantul motorului protesta scrâşnind, dar ţineam acceleraţia apăsată până la podea şi păstram viteza în timp ce camioneta se apropia tresăltând de cele două maşini zburătoare. Pe măsură ce distanţa se diminua, am reuşit să văd că în lumină stătea Dave, iar Jody zăcea întinsă pe pământ, în faţa lui. Era nemişcată.

Am deschis brusc torpedoul, tocmai când vehiculul a izbit o protuberanţă dură a terenului, împrăştiind cheile pe scaune şi pe podea. Am înşfăcat cu dreapta una dintre cele mai mari în timp ce frânam, derapând, alături de maşina lui Dave, am sărit jos cu ea ridicată şi am zbierat la el:

- Ce i-ai făcut?

Nici măcar n-a încercat să se apere. Pur şi simplu stătea, cu un zâmbet extaziat pe chip.

- Dă-i drumul, a zis, n-are importanţă. O să-i spun lui Dumnezeu că fapta ta a fost îndreptăţită.

- Tipul cu care-o să vorbeşti n-o să fie Dumnezeu, am ripostat. Am ridicat cheia, gata să-i găuresc capul, dar, aşa cum stătea acolo, mi-am dat seama că nu puteam. Nici măcar cu Jody zăcând întinsă la picioarele noastre.

Îi scosese paltonul şi mănuşile. Faţa şi mâinile ei erau albe ca zăpada şi din gura deschisă nu i se înălţa aburul nici unei răsuflări.

- Ar fi trebuit să ne dăm seama de la început că este nevoie ca unul dintre noi să meargă la El, în numele tuturor, mi-a explicat Dave, în timp ce mă aplecam să pun mâna pe gâtul ei, în căutarea pulsului. M-aş fi dus eu însumi, odată ce am înţeles, dar Jody era deja atât de aproape, încât m-am gândit că ar putea foarte bine să fie ea cea aleasă. Pur şi simplu, n-are importanţă.

Nu vedeam nici o rană, în afara celei de pe frunte. Probabil că fusese inconştientă la sosirea lui sau el o năucise, lovind-o cumva. N-am reuşit să-i găsesc pulsul, dar degetele îmi erau atât de îngheţate după ce săpasem în zăpadă, încât probabil că nu l-aş fi aflat nici pe al meu. M-am lăsat asupra ei, vrând să-i simt respiraţia pe obraz, dar nimic. Neştiind ce altceva să fac, i-am acoperit gura cu a mea şi i-am suflat aer în plămâni.

Dave m-a înşfăcat de guler.

- Nu, nu pot îngădui. Nu poţi s-o aduci înapoi înainte de a

fi siguri că şi-a făcut treaba.

M-am ridicat cu o mişcare rapidă şi l-am lovit peste tâmpla stângă cu latul cheii. Capul i-a zvâcnit într-o parte şi a căzut pe spate cu o bufnitură, învârtejind zăpada în jurul lui. M-am aplecat din nou asupra lui Jody.

Cinci apăsări pe piept, respiraţie, cinci apăsări, respiraţie, iarăşi şi iarăşi. La un moment dat, între o eternitate şi cea următoare, ea s-a cutremurat, a icnit, răsuflând singură, şi a gemut.

Am chiuit de bucurie, am ridicat-o în braţe şi am dus-o în maşina lui Dave, unde am aşezat-o pe scaunul pasagerului şi am deschis caloriferul la maximum.

Am alergat în partea opusă şi m-am urcat şi eu. S-a trezit cu un ţipăt, când am trântit portiera, a văzut că eram eu şi s-a lăsat să cadă înapoi pe scaun.

- Hristoase, m-ai speriat. Am avut un vis al naibii de nebu... stai o clipă.

S-a uitat în jur, privind maşina, mult mai mare decât cea cu care zburaserăm noi.

- Asta-i aeroglisorul lui Dave, a spus după o clipă. Până la urmă a venit.

- Chiar aşa, şi te-a târât afară, să mori.

Am aruncat o privire, vrând să mă asigur că mai zăcea acolo unde căzuse. Exact după ce mi-am dat seama că nu dispăruse, uşa de lângă mine s-a deschis brusc şi el stătea alături, cu cheia mea în mână.

M-am aplecat spre comenzile de pe bord, dar s-a întins peste mine şi m-a pocnit cu cheia peste mână înainte ca maşina să fi apucat să se pună în mişcare.

- Nu, nu se poate. Ieşi. O să terminăm experimentul ăsta într-un fel sau altul.

Mi-am acoperit cu stânga mâna dreaptă, care amorţise deodată, întrebându-mă dacă îmi puteam încleşta pumnul şi dacă o reuşită ar fi folosit la ceva.

Jody s-a aplecat, astfel încât Dave s-o poată vedea.

- S-a încheiat deja.

- Cum adică? E imposibil. Eşti încă în viaţă.

- Am reînviat, idiotule, a râs. Am fost moartă. Am fost acolo. Am văzut preţioasele tale porţi ale Raiului şi sunt foarte bine închise.

- Le-ai văzut? am întrebat eu.

- Sunt închise? a făcut Dave.

- Da.

Când s-a uitat la el, în ochii lui Jody era o scânteie din focul primordial.

Dave a lăsat cheia să cadă la pământ.

- Lăsaţi-mă să intru, a zis cu voce îmblânzită. Aici e frig.

Am căzut pe gânduri, preferând mai degrabă să-l ţin încă o vreme afară, dar Jody a vorbit prima.

- Haide, vreau să-i povestesc ceva.

Aşa că mi-am înclinat scaunul în faţă şi l-am lăsat să urce pe bancheta din spate. În clipa când s-a aşezat, am apăsat butonul de ascensiune, ceea ce ne-a ridicat imediat la vreo sută de metri.

- Unde te duci?

- Destul de sus ca să te gândeşti de două ori înainte de a încerca vreo drăgălăşenie.

- N-o să mai încerce nimic, a spus Jody. Nici acum, nici altă dată.

- Ce te face să fii atât de sigură?

A zâmbit larg, aşa cum ar face o haită de lupi care înconjoară un cerb.

- Fiindcă, dacă o face, s-ar putea să fie rănit şi, dacă vi se pare că de partea noastră e pustiu, aşteptaţi pân-o să vedeţi ce e dincolo de moarte.

- Ce e? a întrebat Dave, aplecându-se printre scaunele din faţă. Privirea ei s-a pierdut în depărtare.

- Am găsit locul unde era cândva Raiul. La capătul unui lung tunel de lumină. De fapt, nu erau nişte porţi; era mai degrabă un soi de... un loc. E greu să-l descrii la modul fizic. Dar vă pot spune că acolo trebuia să merg şi pot să vă spun că era închis.

- Definitiv? a insistat Dave.

- Aşa am simţit. Nu mai exista decât amintirea unor porţi, fără nici o speranţă de a mai pătrunde cineva. Aşa că le-am întors spatele, dând să vin înapoi, dar la început n-am putut găsi drumul. Am pribegit o vreme, înainte de a da peste el, ca din întâmplare. Dacă Gregor nu mi-ar fi salvat trupul, nu cred că l-aş mai fi descoperit vreodată.

- Pe unde ai pribegit? a întrebat poruncitor Dave. Cum era

acolo?

- Ca în ceaţă, a răspuns Jody, apoi vocea a început să-i tremure. Eram un simplu punct într-o ceaţă cenuşie, amorfă, fără nici un contur. Nu se auzea nici un sunet, nu exista nici un miros. Nu aveam un trup cu care să aud, să miros, să simt. De fapt, nici nu ştiu dacă vedeam ceva. Acolo nu era nimic de văzut.

- De unde ai ştiut unde îţi era corpul?

- De unde ştii unde ţi-e bărbia? Era pur şi simplu acolo. Jody i-a întors spatele şi s-a lăsat pe spătarul scaunului.

- Uite ce e, sunt obosită, mă doare capul şi astăzi am murit o dată. Vreau să mă odihnesc. O să-ţi povestesc totul mâine.

Am înţeles aluzia şi am pornit în căutarea unui spital.

Mai târziu, după ce i-am bandajat capul şi m-am asigurat că n-avea alte răni, ne-am instalat în apartamentul nupţial de la ultimul etaj al hotelului Hilton din Fort Collins. Dave era într-una dintre camerele de dedesubt. Aş fi vrut să-l duc în închisoarea oraşului, dar Jody nu m-a lăsat.

- Nu mai are dinţi, mi-a spus ea când stăteam în patul enorm, încălzindu-ne sub o duzină de pături şi bucurându-ne de lumina tot atâtor lumânări. De-acum o să creadă tot ce-i spun. În plus, avem nevoie de el. Cel mai bun lucru pe care-l putem face e să-l tratăm ca pe un alcoolic în curs de recuperare, sau cam aşa ceva, şi să-l reintegrăm în vieţile noastre cât de repede putem.

- Să-l reintegrăm în vieţile noastre? am întrebat, neîncrezător. După tot ce ţi-a făcut? Te-a ucis. Ai fost moartă!

- Ei, de asta nu-s tocmai sigură, a chicotit.

- Poftim? Dar tunelul de lumină, porţile Raiului şi tot restul?

Şi-a coborât vocea până la o şoaptă.

- A fost un vid total. I-am spus ce-a vrut s-audă. Ei, oricum, ceea ce-am vrut eu s-audă.

În lumina pâlpâitoare a lumânărilor, m-am holbat la ea, uluit. A ridicat din umeri.

- Nu-mi aduc aminte nimic din clipa când m-a pocnit, lăsându-mă fără cunoştinţă, până în momentul când m-am trezit cu tine alături.

- Nu-ţi aduci aminte?
- Nu.
- Atunci eşti o actriţă dată naibii.
- Foarte bine, fiindcă vreau să fie convins.
M-am gândit la vorbele ei.
- Chiar dacă noi nu suntem? am întrebat, după o vreme.
- Cum să fim?
- Ai vrut să-l convingi pe Dave, dar noi, ceilalţi, ne aflăm exact în aceeaşi situaţie ca mai înainte. Habar n-avem ce ne-aşteaptă după moarte.
Jody a chicotit din nou şi s-a ghemuit mai aproape de mine sub pături.
- Atunci, dacă există, Dumnezeu e drept. La urma urmelor, sunt agnostică. Pe orice altă cale, n-aş fi înţeles nimic.

[*Originally published in „Wastelands - Stories of Apocalipse”, Jan. 2008*]

NOTĂ BIBILIOGRAFICĂ

Jerry Oltion este autorul romanelor *Paradise Passed, The Getaway Special, Anywhere But Here* şi al multor altora. În anul 1998 i s-a decernat Premiul Nebula pentru nuvela *Abandon in Place,* pe care a extins-o mai târziu până la dimensiunile unui roman. A scris şi peste o sută de povestiri, majoritatea apărute în paginile revistelor *F&SF* şi *Analog.*

După Judecata de Apoi, publicată în acest volum pentru prima oară, vorbeşte despre ziua biblică dintr-un punct de vedere raţionalist; membrii echipajului unei nave interstelare se întorc pe Pământ pentru a afla că înălţarea la ceruri s-a petrecut în lipsa lor. Oltion priveşte religia dintr-o perspectivă extremistă - considerând-o o năpastă pentru omenire -, fapt care l-a determinat să scrie acest text, speculând asupra ideii că să fii „lăsat în urmă” poate nu e chiar aşa de rău.